

slag til Afstemning her i Tinget. Vi udtrykte kun i kort Tilkendegivelse i Mødet, hvad der egentlig var vort Standpunkt. Det vil være klart efter den Stilling, vi indtog, at de, paa hvis Vegne jeg den Gang havde den Ære at tale, med Glæde stemte for den Form, som Beslutningen nu har faaet. Jeg talte den Gang ikke paa deres Vegne, der principielt stemte nej til Traktaten, men for dem, der kunde stemme ja under Forudsætning af, at Befolkningens Samtykke blev indhentet. Jeg kan da i det hele holde mig til den ærede Ordførers Motivering, idet vi kun maa tage Afstand paa dette Punkt, at det ikke fra vor Side koster en vis Overvindelse, og at det ikke er for at imødekomme andre Standpunkter, at vi stemme for Befolkningens Meningstilkendegivelse derovre. Det er netop det Standpunkt, vi principielt have arbejdet for fra første Færd. Vi have hævdet, at naar overhovedet Overdragelse af en Landsdel skulde finde Sted, selv af en Landsdel, der nationalt set staar os saa fjernt som de vestindiske Øer, var det fra vort Standpunkt en selvfølgelig Forudsætning, at dette ikke blev foretaget, uden at man konstaterede, slog fast, at det skete med Befolkningens Samtykke i den vedkommende Landsdel. Det er det, som nu vil ske efter den Form, Beslutningen har faaet. Derfor stemmer jeg med Glæde for den.

Neergaard: Jeg skal følge de to foregaaende Talere i det Spor de ere komne ind paa, og ikke dvæle ved Sagens Realitet. Jeg tror overhovedet, det er rigtigt, at Folketinget har taget den samme Stilling til Forhandlingerne om de vestindiske Øers Afstaaelse, som Rigsdagen tog i Samlingen 1867—68, nemlig den, at føre de egentlige Realitetsforhandlinger i Udvalget og ikke for aabne Døre komme ind paa Enkelthederne i et Spørgsmaal af den Natur som dette. Jeg tror ubetinget, at det er Folketinget, som her har fulgt den korrekteste og bedste Fremgangsmaade. Jeg skal nøjes med at konstatere, at det, Striden er ført saa heftigt om i og uden for Rigsdagen, er nu alle i Praksis og som det synes som Konklusion enige om, nemlig at der, som Forholdene ere, bør gives Samtykke til en Traktat om Afhændelsen af de vestindiske Øer. Det er mig vel bekendt, at man saavel i Landstingets Udvalgsbetænkning som i den offentlige Forhandling i Landstinget, fra Flertallets Side nærmest har argumenteret mod Afstaaelsen. Men jeg lægger mindre Vægt derpaa end paa det uimod-

sigelige Faktum, at Konklusionen er bleven: Ja til Traktaten. Kun er der opstillet visse Betingelser. Det maa altsaa betyde — uden at jeg skal komme ind paa Enkelthederne —, at selv de, der af Følelsesgrunde og maaske ogsaa efter egen Mening i Henhold til rent forstandsmæssige, politiske Overvejelser, egentlig ere mod Øernes Afstaaelse, dog have fundet Situationen, alt iberegnet, af den Natur, at et Nej ikke vil være forsvarligt. Dette Spørgsmaal ville vi altsaa saa meget lettere kunne lade ligge, og Spørgsmaalet bliver da om Vilkaarene for det „Ja“, som begge Rigsdagens Afdelinger ere enige om at sige til Traktaten.

Jeg maa være fuldkommen enig med de to foregaaende ærede Talere om, at de af Landstinget stillede Vilkaar ere fuldstændig uantagelige for dette Ting. Det skulde undre mig, om der her overhovedet vil rejse sig Røster for at gaa ind paa dette Vilkaar. Sker det, vil det i hvert Fald kun blive ganske faa. Jeg vil nødig bruge alt for stærke Ord i denne Sag, hvor der i Forvejen er brugt tilstrækkelig stærke, navnlig i Forhandlingerne uden for Tingene, men jeg skulde vanskelig kunde tænke mig en Ordning paa dette saa meget omstridte Forhold, for hvilken der lader sig anføre mindre end den Ordning, som Landstinget har tilraadet. Jeg synes, at, hvilke som helst Synspunkter man end anlægger paa denne Sag, bliver den af Landstinget stillede Betingelse omtrent lige uantagelig. Ikke mindst, hvis — hvad der fra den Side, som Landstingets Flertal repræsenterer, baade i Pressen og i Rigsdagen fremhæves — den nationale Side af Sagen skal betones, ikke mindst, hvis det er her, Hovedvægten skal lægges, bliver Landstingets Betingelser fuldkommen uantagelige. Er det et Spørgsmaal af national Betydning for de vestindiske Øers Befolkning, knytter der sig nogen som helst nationale Interesser dertil, er det tilstrækkelig fastslaaet ved en ikke saa ganske kort Praksis, at overalt, hvor en Afstemning skal udtrykke en Befolknings Ønsker om at slutte sig til den ene eller den anden Nation, slaar man en Streg over de mulige Indskrænkninger, der kunne være i Stemmeretten i det Land, hvor Afstemningen foregaar. Der stemmes Mand for Mand uden Hensyn til Census, Formuebetingelse og lignende. Og hvis det — saaledes som jeg tror, Afstemningen vil forme sig derovre — bliver en Interesse-Afstemning, hvis det nationale altsaa bliver af underordnet Betydning for denne stærkt blandede Befolkning paa de vestindiske Øer, der ved Af-